

tilfreds med Resultatet af sit Besøg. Hansines Holdning varslede ikke godt for den Plan, han for Tiden gik og syslede med, og som han — trods alle sine sørgelige Erfaringer — havde udarbejdet efter sin sædvanlige Forskrift: med Ondt skal Ondt fordrives. I Modsætning til de fleste andre Folk i Egnen havde han længe anet, at det fortrinsvis var Hansines egen Modstand, der var Skyld i, at en Forsoning mellem hende og Emanuel endnu ikke var kommen i Stand. Men han havde bestandig ment, at hun — om det gjordes fornødent — nok vilde kunne bringes paa andre Tanker, navnlig dersom hendes Moder døde, hvorfor han oprigtig havde ønsket, at dette snart maatte ske.

Med dette Haab søgte han da ogsaa nu at trøste sig, mens han kæmpede sig frem mod Stormen til sin fattige Ungkarlebolig i en af Landsbyens Udkanter.

Men da han laa hjemme i sin Halmseng, kunde han alligevel ikke falde i Søvn for urolige Tanker. Her i Ensomheden overfaldtes han af det tunge Mismod, der i den senere Tid oftere og oftere havde hjemsøgt ham og faaet ham til at opgive ethvert Haab om Sejr for den Sag, der for ham var selve Livet. Naar han saa' tilbage paa, hvad han nu i snart tyve Aar havde faaet udrettet